

“TOT BUSCANT LA PASSADA”

La Joana, una noia trempada, treballadora que “*filava més que les aranyes*” ja feia prop de sis anys que treballava a la fàbrica.

Sis anys que, junt amb una munió de persones endormiscades s'adreçaven cada matí com abelles obreres, cap al rusc.

Era... una noia “*tot estam*” i la vida li “*anava com una seda*”, però algú, des de feia temps, se li acostava “*fil per pua*” cada cop més cautelosament per trobar l'excusa de parlar-hi.

Ella se n'havia adonat i frisava perquè es decidís ja a “*posar fil a l'agulla*” i poder començar a “*embolicar la troca*” Ei!, amb seny i, sobretot, “*sense perdre el fil*”.

L'admirador, però, no es decidia a fer el pas final, com si una i altra vegada “*repassés la nuada*” amb minuciositat.

No seria pas un “*llepa-fils*”? es preguntava.

La Joana, neguitosa, ho confessà a l'Àngela, companya de la feina i veïna de contínua, una mossa que “*debanava més fil que una debanadora*”, que “*xerrava pels descosits* i que coneixia tothom. De seguida s'hi va oferir i varen quedar que ella estaria a l'aguait “*sense perdre passada*”.

Aviat l'Àngela “*va conèixer el panyo*” i va córrer a “*treure els drapets al sol*” a la Joana. I no sabeu pas com s'ho va passar de bé, quan va informar-la “*fil per randa*”. La Joana es va “*quedar d'una peça*”.

El xicot es deia Armengol i era de cal Martorell, una família que havien “*estat folrats*” fins que el joc va “*cardar-li la llana*” al pare i van començar a “*ensenyar el folro*”. Des de llavors, la dona ja “*no va filar bé*”. En aquella família, un cop més, el vici “*l'havia batanat*”.

Les magres circumstàncies familiars a l'Armengol van “*fer-lo passar pel puat*” i no parava: “*anava com una llançadora*” treballant aquí i allà per aixecar la hisenda, però... ai senyor! “*tenia tela per estona*” i els resultats, francament, eren de “*poques passades*”.

Total: l'Àngela li aconsellà que es tragués del cap aquell “*àspi sense troca*” i fes més cas al *contramestre*.

—Al *contramestre*? —respongué la Joana, “*fina com una muselina*” .

—Au va nena, que la secció en va plena! “Ara no et “*facis un vel de déu*”.

—Aquesta història “*no té cap, ni centener*”, respongué irada la Joana.

—A aquest sí que “*li van tots els telers*”, Joana. Ja sé que “*és de malla curta*”, que té una edat... vaja.

—I “*se li veu el plegador*” ,va afegir amb despit la Joana.

—Doncs que es posi perruca i ja està.

—No em “*toquis el voraviu*”, Àngela. Si tan t'agrada aquest “*fandilletes*” t'hi cases tu. “*Uns carden la llana i altres se'n porten la fama*”.

—Saps que et dic Joana: “*puja aquí d'alt i veuràs ta mare com fila*”.

La Joana va “*fer-se un nus a la cua*” i la deixà plantada.

Però a la vida: “*No tot és estam*” i el *contramestre* amb aquell color a la cara de “*gos com fuig*”, tenia “*mala peça al teler*” i més que una muller cercava una infermera.

L'Armengol va decidir “*jugar-se la camisa*” , parlar a la Joana amb “*draps calents*” —això sí— però “*lligar caps*” d'una vegada.

Encara que sabia que amb aquesta decisió tot quedava “*penjat d'un fil*”, però es va “*estrènyer els pantalons*” i pensà bé les paraules per no “*ensenyar el voraviu*”.

La Joana va “*córrer com una llançadora*” a dir que sí i ell “*va quedar-se d'una peça*”.

Com és ben sabut: “*Els bojos fan bitlles*”.

©Manel Domènech Mir